

neder, derpaa hjemsende det, overføre det til Depoterne og ikke indkalde det mere, uden under extraordinære Omstændigheder. Jeg betragter disse Forslag som høist uheldige. De indeholde efter min Opsættelse et Brud paa Bestemmelserne om den almindelige Børnepligt, og jeg tror, at de ikke bør gennemføres; jeg vil for mit Vedkommende gjøre mit Bedste, for at de ikke skulle blive det. Naar man har beklaget sig over, at Tilgangen til Hæren har været for stor, og at dette har fremkaldt uheldige Forhold ved flere Afdelinger, tror jeg, de Mangler ville være til at rette. Naar flere Afdelinger i 1872 og 73 fik for meget Mandskab, da var det for en stor Del begrundet deri, at vi havde en Brigadeinddeling, som paa en uheldig Maade begrænsede den hensigtsmæssige Fordeling af Mandskabet i lige store Dele til de forskellige Afdelinger; men dette er jo Noget, som meget let kunde rettes. Vi, som have undersøgt Sagen nøje, vide jo, at det, at der i de 2 Aar 1872 og 1873 og maasse ogsaa i 1871 kom saa meget Mandskab ind, havde sin Grund deri, at man behandlede det unge Mandskab paa Sessjonerne noget anderledes, end man har gjort senere, og da særlig deri, at Udfkrivningschefen for den Kreds, hvori der udfskrives den største Del Mandskab, nemlig i 1ste Udfkrivningskreds, Statsraad Skibsted, kasserede efter en lang mindre Maalestok, end Tilfældet var paa de andre Sessjoner, hvoraf Følgen var den, at de kjøbenhavnske Afdelinger fik en saa stor Tilgang, at man beklagede sig derover. Dette har Regjeringen senere vidst at bøde paa ved at give saadanne Regler for Udfkrivningen af Mandskabet og dets Behandling paa Sessjonen, at man undgaar at faae dette store Antal. Jeg nærer nogen Tvivl, om det har været rigtigt at kassere efter en saa stor Maalestok, som man har gjort. Jeg er overbevist om, at man er kommen til i en ikke ringe Udstrækning at kassere Mandskab, som vilde være ligesaa tjenstdygtigt som meget af det Mandskab, som man har udfkrevet, og at man herved ad en Omvei er kommen til at gjøre Brud paa Bestemmelsen om almindelig Børnepligt og er kommen bort fra den smukke Sætning: at alt vaabendygtigt Mandskab skal øves. Jeg tror, at Regjeringen ved de Foranstaltninger, som ere gaaede i denne Retning, har svækket sin Sag hos Befolkningen med Hensyn til Forsvarsvæsenet, og jeg vilde derfor have været glad ved at se, om den nuværende høitærede Krigsminister havde søgt at gaa i en anden Retning paa disse Omraader. Men han er gaaet yderligere fremad i den samme Retning, som man tidligere er slaaet ind paa, og det skal nok vise sig, at dette ikke gælder Sagen. Som Exempel paa, at jeg maasse kan have Ret i denne Henseende, skal jeg anføre, at min Stilling som Medlem af Skytteforeningernes Overbestyrelse har givet mig megen Leilighed til at følge

med, hvorledes Tankerne have udviklet sig hos Befolkningen i denne Retning. Jeg har set, hvorledes det har haft en skadelig Indflydelse paa Skytteforeningerne, at man har kasseret efter saa stor en Maalestok, som Tilfældet har været. Jeg haaber ikke, at den høitærede Formand har Noget imod, at jeg oplæser et Par Linier af et Brev fra en Kredsfornand i Morsland, hvori han udtaler sig om dette Forhold. Han beklager, at der har været Tilbagegang, og han siger derefter: „Det synes at virke hemmende, at der nu, især i de sidste Aar, ved Sessjonerne bliver udfkrevet saa grumme Faa; saasnart en ellers raff og kraftig Karl har en lidt krum Laa eller, endnu værre, er en lille Smule pladsfodet, tror han ifølge Erfaring ikke, at han bliver udfkrevet til Soldat, og han vil da hverken offere Tid eller Penge paa den Fordømmelse, der faas i Skytteforeningerne (Berg: Det var da grueligt; er man saa begejstret paa Mors?). Det erede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) synes at ville latterliggjøre dette; men det forekommer mig dog, at han tidligere har været enig med mig netop i den Betragtning, som jeg her har gjort gjældende (Berg: Ja, fuldstændig enig). Jeg gjentager altsaa, at dette, at man fra Autoriteternes Side er gaaet i denne Retning paa Sessjonerne, samt dette, at Krigsbestyrelsen nu ved sit Forslag om Hærens Ordning ogsaa vil gaa yderligere i denne Retning ved at forrykke Forholdet med Hensyn til den almindelige Børnepligt, kun kan blive svækkende for Forsvarssagen. Men ogsaa af andre Grunde tror jeg, det er rigtigt, at alt vaabendygtigt Mandskab bliver indkaldt og virkelig indøvet. Jeg tror, at det for det hele Forsvars Skyld er hensigtsmæssigt, at vi søge fortrinnsvis at bruge de unge Aargange, saaledes at vi ogsaa i Krigstid kunne være henviste til fortrinnsvis at bruge dem. Nu er den høitærede Krigsminister i det forelagte Lovforslag gaaet til en Indskrænkning — thi det bliver det i Virkeligheden — af Mandskabets første Uddannelse, medens han er gaaet til en Forøgelse af den fortsatte Tjeneste og i Virkeligheden ogsaa til en Forøgelse af Gjenindkaldelsernes Antal. Jeg tror, at det vilde have lettet Sagens Gang en hel Del, dersom den høitærede Krigsminister havde lagt Indskrænkningerne paa de Omraader, hvor han har lagt Udvidelserne. Se vi Sagen fra Befolkningens Standpunkt, saa er det jo aldeles utvivlsomt, at, naar man har Valget, saa foretrækker man, at Mandskabet bliver en Maanedstid eller to længere til Tjeneste den første Gang, det indkaldes, og at der saa til Gjengjæld derfor spares paa den fortsatte Garnisonstjeneste samt paa de gjentagne Indkaldelser. Det er jo langt mere generende og trykkende for Mandskabet at blive indkaldt til Tjeneste i den senere Alder, end det er at ligge en Maanedstid længere til Tjeneste den første Gang, det er indkaldt. Jeg tror heller ikke, at det vil være gjor-